

KOMUNIKAT PRASOWY nr 145/25

Luksemburg, 20 listopada 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-57/23 | Policyjní prezidium (Przechowywanie danych biometrycznych i genetycznych)

Organy policji państwa członkowskiego mogą podjąć decyzję na podstawie przepisów wewnętrznych, czy jest konieczne przechowywanie danych biometrycznych i genetycznych osoby oskarżonej lub podejrzaney o popełnienie czynu zabronionego

Jeżeli prawo krajowe określa odpowiednie terminy okresowego przeglądu konieczności przechowywania tych danych, nie musi ono koniecznie przewidywać maksymalnego okresu przechowywania

Policja odebrała wyjaśnienia od czeskiego funkcjonariusza publicznego w ramach toczącego się wobec niego postępowania karnego. Pomimo braku wyrażenia przez niego zgody, policja zarządziła pobranie jego odcisków palców, wymaz ze słuzówki policzka, który posłużył do ustalenia profilu DNA, wykonanie zdjęć i sporządzenie rysopisu. Informacje te wprowadzono do baz danych. W 2017 r. funkcjonariusz został prawomocnie skazany, w szczególności za nadużycie władzy. W odrębnym postępowaniu zakwestionował on działania identyfikacyjne podjęte przez policję zgodnie z czeską ustawą¹ i przechowywanie uzyskanych danych w zakresie, w jakim stanowiły one niezgodną z prawem ingerencję w jego życie prywatne. Czeski sąd uwzględnił tę skargę i nakazał organom policji usunięcie z jej baz danych wszystkich danych osobowych wynikających z tych czynności. Policja czeska wniosła skargę kasacyjną od tego orzeczenia do czeskiego najwyższego sądu administracyjnego.

W tym właśnie kontekście ów sąd powziął wątpliwości co do zgodności systemu prawnego wprowadzonego w ustawie o czeskiej policji z dyrektywą (UE) 2016/680². W pierwszej kolejności sąd ten zastanawia się, czy orzecznictwo czeskich sądów administracyjnych można uznać za „prawo państwa członkowskiego”³. W drugiej kolejności chce ustalić, czy wymogi ustanowione w tej dyrektywie stoją na przeszkodzie niezróżnicowanemu zbieraniu danych biometrycznych i genetycznych wszystkich osób podejrzanych o popełnienie umyślnego czynu zabronionego. W trzeciej kolejności sąd dąży do wyjaśnienia, czy wspomniana dyrektywa stoi na przeszkodzie przechowywaniu danych biometrycznych i genetycznych, mimo że nie przewidziano wyraźnie maksymalnego okresu przechowywania.

W ogłoszonym dziś wyroku Trybunał uznał, że w odniesieniu do zbierania, przechowywania oraz usuwania danych biometrycznych i genetycznych **pojęcie „prawa państwa członkowskiego” dotyczy przepisu o charakterze generalnym** ustanawiającego minimalne warunki zbierania, przechowywania i usuwania takich danych, takiego jak przepis interpretowany w orzecznictwie sądów krajowych, pod warunkiem, że orzecznictwo to jest dostępne i wystarczająco przewidywalne.

Ponadto **prawo Unii⁴ nie stoi na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które zezwalają bez rozróżnienia na zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby oskarżonej o popełnienie umyślnego czynu zabronionego lub podejrzaney o popełnienie takiego czynu zabronionego**. Trybunał uzależnił jednak taką sytuację od spełnienia dwóch warunków: po pierwsze, **cele tego zbierania nie powinny wiązać się z wymogiem**

wprowadzenia rozróżnienia między tymi dwiema kategoriami osób. Po drugie, administratorzy powinni być zobowiązani, zgodnie z prawem krajowym, w tym orzecznictwem sądów krajowych, do przestrzegania wszystkich zasad i szczególnych wymogów⁵ mających zastosowanie do przypadków dotyczących przetwarzania wrażliwych danych osobowych.

Wreszcie, Trybunał orzekł, że **prawo Unii⁶ pozwala pod pewnymi warunkami na istnienie uregulowań krajowych, na mocy których konieczność dalszego przechowywania danych biometrycznych i genetycznych jest oceniana przez organy policji na podstawie przepisów wewnętrznych.**

Pod warunkiem, że uregulowania krajowe określają odpowiednie terminy okresowego przeglądu konieczności przechowywania tych danych oraz że w ramach tego przeglądu zostanie oceniona bezwzględna niezbędność przedłużenia ich przechowywania, uregulowania te nie muszą przewidywać maksymalnego okresu przechowywania.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Paragraf 65 ustawy o policji czeskiej.

² [Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) 2016/680](#) z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW.

³ W rozumieniu art. 8 dyrektywy 2016/680, w którym określono warunki zgodności przetwarzania danych osobowych z prawem.

⁴ Artykuł 6 i art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2016/680, w związku z art. 10 tej dyrektywy,

⁵ Ustanowionych w art. 4 i 10 dyrektywy 2016/680.

⁶ Artykuł 4 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2016/680.